

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Røverstuen (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 53. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515389013392/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

om det saa var en Bucephalus – kort, han frygtede just ikke for nogen *levende*, eller rettere, *legemlig* Skabning; men for Aander havde han al mulig Respect. Tid og Omstændigheder, men især Værelsets Vanrygte, satte hans Blod i en hastigere Gang; og alle gamle Spøgelsehistorier fremstillede sig ganske ubudne for hans exalterede Indbildningskraft – Phantasi og Morpheus strede om hans Besiddelse; den Første havde Overmagten. Han vovede ikke at lukke Øjnene, men stirrede uafslædt paa den modstaaende Væg, hvor de uformede Skygger syntes efterhaanden at faae Skikkelse og Betydning. Under saadanne Omstændigheder er det en Trost at have Ryggen fri, og alle sine Fjender *en face*. Han rejste sig derfor overende, slog Gardinet ved Hovedgjerdet tilside, og saae sig tilbage. Sengen stod i et Hjørne; ved Fødderne, dog lidt fremad, var Vinduet; midt for Sengen den ene brede Væg, Kaminen og bag denne Døren. Hans Øjne gled forbi denne til Bagvæggen. Der hang et gammelt Skilderie, en mandhaftig Ridder i Staal og Plade, med et Ansigt saa stort som et Græskar, omhølet af tykke sorte Lokker. Ved dette dvælede hans spejdende Blik. Det viste sig og forsvandt, alt som Skyerne gik fra Maanen, eller bedækkede den. I det første Tilfælde syntes Ansigtet at udvide sig til et Smil; i det sidste at sammenskrumpes i skummel Alvorlighed. Maaskee en fordums Besidder af dette Herresæde, der nu under fremmede Ejermænd, efterat hans Slægt maaskee var uddød, havde faaet Plads i denne Afkrog og ved natlige Besøg hævnede sig over Efterkommernes ligegyldige og foragtelige Behandling. Som Skyggerne paa Væggen, jage Mod og Frygt hinanden i Junkerens Sjæl. Omsider forcerede han Modet, lagde sig ned, og overgav sig ganske i Morpheus Magt.

Efter den voldsomste Udmartelse sover Man ikke roligst. Maaskee havde han endnu ikke slumret en halv Time, da han vaagnede ved en Larm, som naar en rustet Dør laas oplukkes. Han aabnede uvilkaarlig Øjnene; de faldt paa den modstaaende Dør, hvor en hvid Figur viste sig og forsvandt næsten i samme Øjeblik – Døren gik til med en sagte Knirken. En snurrende Kulde løb over hans Hoved, hvilket vi udtrykke ved den Talemaade: *Haaret rejser sig*. Dog blev han endnu Herre over sin Frygt: Indbildningskraften havde endnu ikke ganske betvunget den kolde Fornuft. »Det kan have været Tjeneren» tænkte han, »som – endskjøndt afklædt – har villet eftersee, om Lyset var slukket.» Nogenlunde beroliget ved denne Hypothes, drog han sit Blik

tilbage; men saae nu for Vinduet den øverste mørke Halvdeel af en menneskelig Skikkelse. Omridset af Hoved og Skuldra var ganske tydeligt, og Yderkanterne oplyste af Maanens Skin; den syntes at vende Ryggen til Skrækken vandt Overhaand, og dæmpede hans Aandedræt. Skikkelsen sukkede, rakte den ene Haand ivejret og skrev paa Ruderne. Da svandt Junkerens Mod; det gik ham som Belzazar: hans Farve skiftedes, hans Tanker forfærdede ham, hans Lænders Ledebaand slappedes, og hans Knæer stødte sig mod hverandre. «Hvad var her at gjøre? Flugt var ikke at tænke paa; thi søgte han Døren, gennem hvilken det hvide Væsen var forsvunden, kunde han falde i et Baghold; Vinduet forsvarte sig selv, og flere Udgange havde han ikke bemærket. Rigtignok er der en Tilflugt, som mange i slige Tilfælde skulle gribe til – at krybe under Dynen; men da det er vitterligt nok, at somme Spogelser ere saa grusomt spøgefulde, at de endog trække Dynen paa Jorden, tør jeg ikke ubetinget tilraade Brugen af dette Middel. Enten kjendte vor Junker det slet ikke, eller og han skammede sig ved at berøje sig deraf. Ja hans naturlige Mod rejste sig endnu engang til den Højde, at han anraabte Skikkelsen med et: »Hvem der?» Ved dette Raab syntes den at gjøre en hurtig Vending; men svarte ikke; og efter nogle Øjeblikke sank den ganske langsom ned under Vinduet, og siden var Intet mere at høre eller see. – Ingen forvildet Vandrer kan længes saa inderligt efter Dagens Lys, som den stakkels Junker. Han turde ikke lukke sine Øjne af Frygt for, naar han atter aabnede dem, at faae Noget at see, som han ikke ønskede. Han vedblev meget mere at stirre paa Døren, Kaminen og Vinduet med ængstelig Forventning; han lyttede med stedse spændt Opmærksomhed, men hørte dog intet Andet, end Vindens Pusten, Ruderne Klirren og sit eget Aandedræt. Omridset frembrød Dagen, og saasnart det var blevet lyst nok til at skjælné enhver Gjenstand i Værelset, stod han op og undersøgte dette med største Nøjagtighed. Forgjæves: han fandt intet Spor af de natlige Besøg; Kamindørene vare lukkede; Døren til Kammeret ligesaa; Vinduet havde alle sine Kroge paa, og flere Udgange gaves der ikke. Han havde altsaa Troen ihænde, og skyndte sig at forlade dette urolige Natteherberg, med det oprigtige Forsæt, aldrig mere at betræde det.

Saasnart Herskabet havde forsamlet sig til Frokosten, og Junkeren havde givet Rapport om det mislykkede Tog, gjorde Fruen ham det naturlige Spørgsmaal: hvorledes han havde sovet ovenpaa saarnegen